FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 12 september 2002 [1]

1. Europeiska gemenskapernas kommission har i förevarande överklagande yrkat att domstolen skall upphäva domen som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt har avkunnat den 10 februari 2000 i målet Nederländse Antillen mot kommissionen [2], i vilken förordningarna (EG) nr 2352/97 [3] och nr 2494/97 [4] angående import av ris med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna [5] har ogiltigförklarats.

2. Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning när den fastställde att den talan som väckts av Nederländska Antillernas regering kunde tas upp till sakprövning. Enligt klaganden är denna myndighet varken personligen eller direkt berörd av de ifrågasatta förordningarna och den saknar dessutom ett berättigat intresse av att få saken prövad. I andra hand bestrider kommissionen att den har gjort en felaktig rättstillämpning när den antagit de ifrågasatta förordningarna.

3. Förevarande mål kan jämföras med domen av den 22 november 2001 i målet Nederländse Antillen mot rådet. [6] I detta mål har jag utrett hur förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning i den ifrågasatta domen när den fastställde att den talan som väckts av Nederländska Antillernas regering beträffande kommissionens förordningar nr 2352/97 och nr 2494/97 angående importen av ris med ursprung i ULT kunde tas upp till sakprövning. [7]

4. Domstolen följde mitt förslag till avgörande då den bibehöll sin traditionella tolkning av begreppet "fysisk eller juridisk person som berörs personligen" i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG [8] och fastställde att den talan som väckts av Nederländska Antillernas regering inte kunde prövas. Det finns anledning att citera punkterna 64, 67 och 70—77 i denna dom i deras helhet.

1 — Originalspråk: franska.

2 — Dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 et T-41/98, Nederlandse Antillen mot kommissionen (REG 2000, s. II-201) (nedan kallad den överklagade domen).

3 — Kommissionens förordning nr 2352/97 av den 27 november 1997 om införande av särskilda åtgärder för import av ris med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna (EGT L 326, s. 21).

4 — Kommissionens förordning nr 2494/97 av den 12 december 1997 om utfärdande av importlicenser för ris enligt KN-nummer 1006 med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna inom ramen för de särskilda åtgärder som införts genom förordning nr 2352/97 (EGT L 343, s. 17).

5 — Nedan kallade ULT.

6 — Dom av den 22 november 2001 i mål C-452/98, Nederlandse Antillen mot rådet (REG 2001, s. I-8973).

7 — Se mitt förslag till avgörande i det ovannämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkterna 99—113.

8 — Se domen i det ovannämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkterna 60—77.

5. I domstolens dom fastställs följande:

"64 Det allmänna intresse som ett ULT, såsom behörig enhet i ekonomiska och sociala frågor inom sitt territorium, kan ha av en utgång som är gynnsam för den ekonomiska utvecklingen i området är under alla omständigheter inte i sig tillräckligt för att det skall anses vara berört av bestämmelserna i [ifrågasatta] förordning... i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket [i fördraget], eller — *a fortiori* — personligen berör[d] av denna förordning.

...

67 [R]ådets eller kommissionens skyldighet, på grund av särskilda bestämmelser, att beakta följderna för vissa enskildas situation av den rättsakt som de avser att anta kan medföra att de sistnämnda försätts i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till...

70 Det framgår emellertid av domen i... målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen [dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki mot kommissionen (REG 1985, s. 207)] att konstaterandet att det föreligger en sådan skyldighet inte är tillräckligt för att visa att dessa ULT och företag berörs personligen av åtgärderna i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

71 I punkt 28 i nämnda dom konstaterade domstolen att kommissionen var skyldig att undersöka vilka negativa återverkningar som dess beslut kunde få på ekonomin i den berörda medlemsstaten samt för de berörda företagen. Domstolen drog emellertid inte enbart på grundval av detta konstaterande slutsatsen att samtliga berörda företag berördes personligen i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Tvärtom ansåg domstolen att endast de företag som redan hade ingått avtal som skulle fullgöras under den period som det omtvistade beslutet skulle tillämpas, och vars fullgörande helt eller delvis hindrades på grund av beslutet, var personligen berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget...

72 Av det ovan anförda följer att konstaterandet att rådet vid antagandet av

[ifrågasatta] förordning... såvitt omständigheterna i förekommande fall inte utgjorde hinder, var skyldigt att beakta vilka negativa återverkningar som förordningen kunde få på ekonomin i berörda ULT samt för de berörda företagen på intet sätt befriar Nederländska Antillerna från nödvändigheten att styrka att de berörs av förordningen på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer.

73 Omständigheten att Nederländska Antillerna exporterade avgjort mest ris med ursprung i ULT till gemenskapen särskiljer dem inte från alla andra ULT. Även om påståendet att de skyddsåtgärder som föreskrivs i [ifrågasatta] förordning... kommer att få betydande socioekonomiska följder för Nederländska Antillerna skulle visa sig vara riktigt, förhåller det sig inte desto mindre så att följderna är likartade för övriga ULT.

74 Den ekonomiska verksamheten i förevarande fall, det vill säga att ris från tredje land behandlas i ett ULT, är en affärsverksamhet som när som helst kan bedrivas av vilket företag som helst i vilket ULT som helst. Fabriker för behandling av ris finns även i andra ULT än Nederländska Antillerna, till exempel i Montserrat och på Turks- och Caicosöarna. En sådan ekonomisk verksamhet särskiljer följaktligen inte Nederländska Antillerna från alla andra ULT.

75 Nederländska Antillerna har, mot bakgrund av övervägandena ovan, inte visat att de berörs i sin rättsliga ställning på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.

76 Domstolen behöver inte pröva huruvida Nederländska Antillerna berörs direkt av [ifrågasatta] förordning...

eftersom de inte har visat att de berörs personligen av förordningen.

77 Under dessa omständigheter skall talan avvisas."

6. Eftersom denna motivering är helt tillämplig i förevarande mål föreslår jag att domstolen skall upphäva den ifrågasatta domen och avvisa den talan om ogiltigförklaring av förordningarna nr 2352/97 och nr 2494/97 som väckts av Nederländska Antillernas regering.

7. Vid förhandlingen har Nederländska Antillernas regering gjort gällande att domstolen skall följa förstainstansrättens resonemang i domen av den 3 maj 2002 i målet Jégo-Quéré mot kommissionen.[9] I denna dom fastställde förstainstansrätten att det fanns anledning att ompröva den restriktiva tolkningen av begreppet "fysisk eller juridisk person som berörs personligen", i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Förstainstansrätten fastställde vidare att "för att säkerställa ett effektivt rättsligt skydd för enskilda, skall en fysisk eller juridisk person anses beröras personligen av en gemenskapsrättslig bestämmelse med allmän giltighet som berör honom direkt om bestämmelsen inverkar på hans rättsliga ställning på ett bestämt och omedelbart sätt genom att hans rättigheter begränsas eller att han åläggs skyldigheter. Det är för denna bedömning inte relevant hur många andra personer som också påverkas, eller kan påverkas, av bestämmelsen och inte heller vilken situation som dessa personer befinner sig i".[10]

8. Domstolen ogillade emellertid i plenum detta resonemang i dom av den 25 juli 2002 i målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet,[11] som avkunnades efter förstainstansrättens ovannämnda beslut.

9 — Dom av den 3 maj 2002 i mål T-177/01, Jégo-Quéré mot kommissionen (REG 2002, s. II-2365).

10 — Ibidem, punkt 51.

11 — Dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricoltores mot rådet (REG 2002, s. I-6677).

Förslag till avgörande

9. Under dessa omständigheter föreslår jag att domstolen skall

— upphäva förstainstansrättens dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 och T-41/98, Nederlandse Antillen mot kommissionen,

— avvisa talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordningar (EG) nr 2352/97 av den 27 november 1997 om införande av särskilda åtgärder för import av ris med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna och nr 2494/97 av den 12 december 1997 om utfärdande av importlicenser för ris enligt KN-nummer 1006 med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna inom ramen för de särskilda åtgärder som införts genom förordning nr 2352/97, och

— förplikta Nederlandse Antillen att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som hänför sig till förfarandet vid förstainstansrätten.